

Josep Bros Elisabet Pons

DILLUNS, 22.01.18 – 19.00 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts
Tardes al Palau

Josep Bros, tenor
Elisabet Pons, soprano
Marco Evangelisti, piano

I

Ernesto de Curtis (1875-1937): *Non ti scordar di me*
Francesco Paolo Tosti (1846-1916): *Vorrei morire!*
Francesco Paolo Tosti: *Malgré moi*
Ruggero Leoncavallo (1857-1919): *Mattinata*
Stanislao Gastaldon (1861-1939): *Musica proibita*
Francesco Cilea (1866-1950): “Ecco: respiro appena...
Io son l’umile ancella”, d’*Adriana Lecouvreur*
Francesco Cilea: “È la solita storia del pastore”,
de *L’arlesiana*
Pietro Mascagni (1863-1945): Come s’è fatta pallida,
de *L’amico Fritz*

II

Federico Moreno Torroba (1891-1982): “Petenera”,
de *La Marchenera*
Reveriano Soutullo (1880-1932) i **Joan Vert** (1890-1931):
“Bella enamorada”, d’*El último romántico*
Rafael Martínez Valls (1868-1946): Duet de Francina
i Eloi, de *Cançó d’amor i de guerra*
Pablo Sorozábal (1897-1988): “No corté más que una
rosa”, de *La del manojo de rosas*
Federico Moreno Torroba: “De este apacible rincón de
Madrid”, de *Luisa Fernanda*
Manuel Fernández Caballero (1835-1906): “Yo quiero a
un hombre con todo el alma”, d’*El cabo primero*
Pablo Sorozábal: “No puede ser”, de *La tabernera del puerto*
Federico Moreno Torroba: “Caballero del alto plumero”,
de *Luisa Fernanda*

Durada aproximada del concert: 90 minuts amb pausa inclosa

«[...] Han mort estius, s'han escolat vacances.
Les juvenils promeses d'amistat
se les ha endut el caprici del fat
que amb les fembres i l'or mou les balances.[...]»

Narcís Comadira,
Revelació

Veü, melodia i passió

El tenor Josep Bros, la soprano Elisabet Pons i el pianista Marco Evangelisti oferiran un recital centrat en els tres tipus de composició vocal més rellevants a final del segle XIX i inici del XX al context mediterrani: l'òpera, la sarsuela i la cançó. Aquestes tipologies van participar en la sublimació de la melodia en un ventall ric i expressivament exigent, on els vincles formals interns de cada peça no sempre eren ben diferenciats. En elles hi ha una herència de l'estil melodramàtic que va esdevenir un model de producció comercial i artística basat en un melodisme fàcilment assimilable, amb puntuals incisions pintoresquistes i amb un fort caràcter sentimental. Aquest estil va potenciar l'amplitud de sentiments, especialment la passió amorosa, que va esdevenir la més misteriosa, intensa, fluida i violenta en un cant al dolor de desitjar.

Cal recordar que l'òpera, com el teatre i el cinema, estableix el que la sociologia anomena *protoconverses*: històries que s'uneixen a les pròpies vivències en què convergeixen ficció i realitat. En aquesta convergència l'espectador és retornat a un món psíquic anterior al llenguatge: el de les emocions. D'aquí ve la dimensió d'aquest repertori com a oci i cultura; la seva importància artística com a espectacle popular –en contra de la percepció elitista–, i la seva legitimitat com a fonament del programa, no com a complement. Especialment és així en el cas de la cançó popular italiana, que autors com Bellini i Verdi també van treballar preludiant l'època daurada encapçalada per De Curtis, Di Capua, Tosti, Gastaldon o Leoncavallo. Moltes d'aquestes *canzonette* són supervivents històricament defensades per tenors (des de Caruso a Pavarotti passant per Gigli i Bergonzi) que la indústria fonogràfica va emparentar amb les àries operístiques.

D'altra banda, a Catalunya, com a la resta d'Espanya va quallar un model d'espectacle equivalent a l'òpera còmica europea (*singspiel*, *opera comique*, opereta, segons el territori) que intercalava fragments parlats amb d'altres cantats, entre altres característiques. A Espanya va prendre la designació de sarsuela, un terme discutit pels mateixos impulsors i també a Catalunya, on es va optar per referir-s'hi com a Teatre Líric Català. A partir d'una amalgama de tendències europees (italianisme, wagnerisme, opereta vienesa i francesa), es va consolidar una inclinació cap a un nacionalisme temàtic i musical en el tan conflictiu com frustrat projecte d'òpera nacional. Aquesta confluència es percep en les romances i àries seleccionades que configuren *hits* del repertori.

El recital d'avui requereix unes veus líriques o liricolleugeres que per tessitura, volum, color i mordent fan idonis cantants com Bros i Pons. Són pàgines que destaquen per la bellesa i la frescor del melodisme, l'elegància i efusivitat en el fraseig i la vivacitat d'alguns ritmes. També homogeneïtat de registres en una extensió considerable amb un centre de considerable amplada i un agut brillant.

Albert Ferrer Flamarich, musicògraf i historiador de l'art

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA
MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

PROPER CONCERT

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona

DIVENDRES, 26.01.18 — 19.00 h
Sala de Concerts

Edmon Colomer, director

J. Serra: *Sardana pòstuma*, *Presentes de boda*, *Dansa de fadrins*, *Impressions camperoles*
Altres sardanes de Toldrà, Pagès, Gerhard, Oltra, Garreta i Lamote de Grignon

Preu: 18 euros